

LoveStory
Zomerliefde

Jette Schröder

Zomer
Liefde

moon

© 2015 Jette Schröder

© Omslagbeeld: Istockphoto/Free Images

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2424 3

ISBN 978 90 488 2425 0 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.jetteschroder.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Wat zit er in die tas?’ vraag ik aan Marleen.

Ik sta met mijn beste vriendin in mijn slaapkamer.

‘Alles wat ik nodig heb,’ zegt Marleen tevreden. Ze haalt er een grote plantenspuit uit. ‘Kan ik deze even vullen in de badkamer?’

Ze rent mijn kamer uit. Binnen een mum van tijd is ze terug.

‘Ga zitten en doe je ogen dicht,’ zegt ze.

Braaf doe ik wat ze zegt. ‘Wat gaan we eigenlijk doen?’

‘Iets heel leuks.’ Marleen begint mijn haar fanatiek nat te spuiten.

Als ze klaar is, legt ze de inhoud van haar tas op mijn bed. Ik kijk ongerust naar de spullen die ze tevoorschijn tovert: een grote doos krijtjes en een bus haarlak.

‘We gaan *dip & dye* doen,’ zegt ze stralend. ‘Dat is superleuk. Je krijgt allemaal vrolijke kleurtjes in je haar.’

‘Geen sprake van,’ zeg ik streng. Ik sta meteen op.

‘Stel je niet aan, het gaat er zo weer uit. De kleur houdt tot de volgende wasbeurt. Met een beetje shampoo is het zo weg.’

Marleen duwt me ongeduldig terug op bed.

‘Weet je dat zeker?’ vraag ik argwanend. Ik denk terug aan Marleens vorige experiment. Toen probeerde ze mijn haar te bleken met een liter citroensap. Vervolgens liep ik een week lang rond met een rood en gezwollen oog.

Marleen klakt met haar tong. ‘Kom nou maar hier.’

Ze begint mijn haar in dunne strengen te verdelen. Dan pakt ze een krijtje en wrijft ermee over een pluk haar. ‘Het is heel makkelijk. Ik smeer het erop, en straks hoef ik je haar alleen nog maar even te föhnen.’

Zuchtend laat ik Marleen haar gang gaan.

Marleen is mijn beste vriendin, al sinds de brugklas. Ze is lief en grappig, en ze zit altijd vol plannen en ideeën. Zo begon ze een jaar geleden samen met haar vriendin Jessica de blog *Paris Chic*, met allerlei beauty- en stylingtips. Jessica en Marleen waren beste vriendinnen op de basisschool, totdat Jessica naar Parijs verhuisde. Gelukkig konden ze via internet gemakkelijk contact blijven houden.

Jessica schrijft vooral over de Parijse mode, en Marleen ontfermt zich over de make-up en verzorgingsproducten. Ik vind het hartstikke leuk voor Marleen, maar eigenlijk vind ik zo’n beautyblog niet echt bij haar passen. Ze is nooit zo bezig met haar uiterlijk. Zo draagt ze al drie jaar dezelfde afgetrapte gympies, omdat ze zo lekker zitten. Niet erg *Paris Chic*!

Natuurlijk steun ik mijn vriendin volledig. Vandaar dat ik me vandaag weer opoffer als proefkonijn. Helaas heeft Marleen een voorliefde voor nogal aparte beautyrituelen. Denk aan pindakaasmaskertjes, scrubben met koffieprut en meer van dat soort experimenten.

Marleen pakt het ene krijtje na het andere. Rood, roze, oranje... Ze weet van geen ophouden.

‘Het wordt echt mooi,’ zegt ze enthousiast. Tussendoor stopt ze steeds even om een foto te maken voor de blog. Ze is helemaal in haar element.

Na een kwartier begin ik er genoeg van te krijgen. ‘Nu ben ik klaar, hoor.’

‘Niet zo ongeduldig!’ roept Marleen uit. ‘Ik moet je haar nog drogen. Waar ligt je föhn?’

Ik wijs naar mijn kledingkast. ‘Onderin.’

Marleen zet de föhn aan en blaast ermee door mijn haar.

Ondertussen droom ik weg. Ik denk aan David, de knapste jongen van school. Hij zit een klas hoger dan ik. Eerlijk gezegd heb ik hem niet vaak gesproken, maar ik weet zeker dat hij heel aardig is. Hij lacht zo lief als ik hem tegenkom! En hij heeft prachtige ogen.

Ik zie David eigenlijk alleen in de pauzes. Hij is bevriend met Stefan, een grappige jongen uit mijn klas. Nu de zomervakantie is begonnen, zal het wel lang duren voor ik David weer zie.

Als Marleen eindelijk stopt met föhnen, sta ik op om in de spiegel te kijken. Maar Marleen houdt me tegen.

‘Niet kijken!’ roept ze paniekerig. ‘Ik ben nog niet klaar.’

Verbaasd ga ik weer zitten. ‘Wat moet je dan nog doen? Ik dacht dat dit alles was.’

Marleen geeft geen antwoord. Ze haalt een tijdschrift uit haar tas en bladert het verwoed door. Haar wangen zijn knalrood, en ze kijkt me niet aan.

Nu word ik een beetje ongerust. ‘Is er iets mis?’

‘Eh...’ hapert Marleen. ‘Het is niet precies zo geworden als in het blad.’ Ze wijst naar een grote foto van een model met weelderige lokken in zachte pasteltinten.

‘Hoezo?’ vraag ik angstig. Ik duw Marleen aan de kant en haast me naar de spiegel. Ik schrik me rot als ik mijn haar zie. Het hangt in felgekleurde vettige slierten langs mijn gezicht. Mijn kapsel lijkt totaal niet op dat uit het blad. Het is net een natgerengende carnavalspruik.

‘Geef hier dat blad!’ Ik graai het tijdschrift uit Marleens hand en lees het artikel vluchtig door. *Dip & Dye*, staat er. ‘Geef je haar een zomers kleurtje met zacht pastelkrijt. Supermakkelijk, en verdwenen na slechts één wasbeurt.’

Ik pak de doos krijtjes en lees hardop voor: ‘Vetkrijt.’

‘Oen!’ bries ik. ‘Vetkrijt is geen pastelkrijt. Moet je mijn haar zien!’

‘Sorry,’ piept Marleen. ‘Ik heb niet goed gekeken wat voor krijt het was. Dit was het enige wat we in huis hadden.’

‘O wee als het er niet uitgaat...’ kreun ik.

Dan vliegt mijn kamerdeur open.

‘Wow.’ Mijn broer Bas staart me geschokt aan vanuit de deuropening. ‘Wat is er met jou gebeurd?’

Achter Bas doemt het gezicht op van Timo, zijn beste vriend. Ook hij staart me met open mond aan.

Heel fijn. Dat kan ik net gebruiken.

Het blijft even stil.

‘Leuke coupe,’ zegt Timo dan. Hij tuurt naar mijn gekleurde klitten. ‘Hooft dat zo?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ snauw ik. Ik graai een t-shirt van mijn stoel en drapeer het snel over mijn haar. Hm. Ik geloof niet dat ik er zo minder stom uitzie.

Bas gniffelt. ‘Mislukt experimentje?’

‘Inderdaad,’ zeg ik kattig. ‘Ik ga het eruit wassen. En daar heb ik jullie niet bij nodig. Jullie kunnen dus weer gaan.’

‘Rustig maar.’ Bas grijnst. ‘We waren niet van plan om te blijven. Kan ik je fiets even lenen? Die van mij staat nog bij het station.’

‘Prima. En nu wegwezen jullie.’ Ik werp de jongens een vernietigende blik toe en vertrek naar de badkamer.

Marleen sjokt schuldig achter me aan. ‘Zal ik je helpen?’ vraagt ze kleintjes. ‘Sorry Lot, ben je niet meer boos?’

‘Als het eruit gaat, zal ik het je vergeven. Maar anders...’

Ik steek mijn hoofd onder de kraan en smeer er een klodder shampoo in. Het schuimt voor geen meter.

‘Die troep is hartstikke vet,’ steun ik.

‘Misschien met een beetje afwasmiddel...’ oppert Marleen.

‘Geen denken aan! Ik los het zelf wel op.’

Na een halfuur ploeteren is mijn haar weer normaal. Alleen bovenop zit nog een lichtgekleurd waasje. Je ziet het alleen als je heel goed kijkt.

Opgelucht liggen Marleen en ik in de hangmat in de tuin.

‘Sorry hoor,’ verzucht Marleen. ‘Mijn bijdragen voor de blog zijn niet echt een succes. Jessica’s artikelen zijn veel beter. Ze heeft ook veel meer verstand van make-up en dat soort dingen.’

‘Zo erg was het nou ook weer niet,’ zeg ik, mijn gekleurde klittenbos even vergetend. ‘Misschien moet je een ander soort blog maken. Geen beautygedoe, maar over onderwerpen die meer bij je passen. Bijvoorbeeld over tv-series of leuke muziek. Je kunt hartstikke grappig schrijven.’

‘Ja, misschien.’ Marleen klinkt somber.

‘Zullen we binnenkort gaan shoppen?’ vraag ik om Marleen op te vrolijken. ‘Ik kan best wat nieuwe dingen gebruiken.’

Daar knapt Marleen weer wat van op. ‘Goed plan. Ik heb geld van mijn oma gekregen. Ik ben stinkend rijk.’

‘Mazzelaar,’ zeg ik jaloers. ‘Ik ben juist hartstikke blut. Maar ik heb een bijbaantje gevonden. Morgen is mijn eerste werkdag als kantine medewerker. Spannend!’

‘O ja, dat is ook zo,’ zegt Marleen. ‘Leuk joh! Balen dat ik geen baantje heb gevonden voor de zomermaanden... Maar nu kan ik wel lekker vaak gaan zwemmen in het Bosbad. Jij hebt toch ook nog wel tijd om te zwemmen deze vakantie? Het wordt volgende week dertig graden, zeiden ze op het weerbericht.’

‘Tuurlijk! Ik werk maar drie dagen per week. Ik moet ook genieten van de vakantie, toch?’

Het Bosbad is heel populair in de zomermaanden. Het heeft een enorm grasveld waarop je heerlijk kunt zonnen. Er is een groot buitenbad en een pierenbadje voor de kleintjes. Vorige zomer gingen we daar bijna elke dag zwemmen. Maar ja, toen had ik ook nog geen vakantiebaantje.

Misschien is David er ook wel, bedenk ik opeens. Tenslotte ligt de halve school daar ’s zomers op het grasveld. ‘Doen we,’ zeg ik blij. ‘Ik heb er nu al zin in!’

2

Om zeven uur 's ochtends zit ik bij mijn vader in de auto.

‘Ben je zenuwachtig?’ vraagt hij.

‘Nee hoor,’ zeg ik dapper. Maar eigenlijk ben ik best een beetje gespannen.

Vandaag is mijn eerste dag als kantine-medewerker. Er hing al een tijdje een oproep op een prikbord op mijn vaders werk. Hij vond dit baantje echt iets voor mij! Ik heb altijd al in een café of lunchroom willen werken. En een kantine is bijna hetzelfde, toch?

Mijn vader werkt bij een groot bedrijf dat computeronderdelen verkoopt. Zelf doet hij iets met voorraadbeheer. Ik weet niet precies wat dat inhoudt, maar het is in elk geval een drukke baan.

Als ik het gebouw zie, krijg ik een raar gevoel in mijn buik. Wat is het groot! En wat zou ik precies moeten doen? Zou het moeilijk zijn?

Mijn vader loopt met me mee naar binnen. Hij stelt me voor aan Sjaan, de cheffin van de kantine. Mijn zenuwen zijn meteen verdwenen. Sjaan lijkt me heel aardig. Ik schat haar begin vijftig. Ze heeft roodgeverfd haar en lachrimpeltjes bij haar ogen.

‘Meid, wat gezellig dat je er bent,’ zegt ze vrolijk. ‘Ik kan je hulp goed gebruiken. Maar we beginnen met een bakkie.’ Ze schuift me een mok koffie en een stroopwafel toe. ‘Het wordt hard werken vandaag. Ik hoop dat je dat niet erg vindt.’

‘Geen probleem,’ zeg ik lachend. ‘Dat kan ik best hebben.’

Rustig ingewerkt worden is er niet bij. Ik moet meteen vol aan de bak! Ik smeer voor mijn gevoel wel honderdduizend broodjes. Op het vuur staan reusachtige pannen soep. In de frituur dobberen kroketten, kaassoufflés en frikadellen. Sjaan rent van hot naar her. Ik kan haar haast niet bijhouden.

Om twaalf uur stroomt de kantine vol. Sjaan zit achter de kassa. Ik vul kommen met soep en maak tosti’s.

Het is hard werken. De vele zeurende mensen maken het er niet makkelijker op. De één wil weten waarom er geen brie meer is. De ander had een broodje zalm gewild. Weer een ander vindt de soep te flauw. En waarom is er geen mosterd meer?

Ik word er gek van! Er is niemand die iets aardigs zegt over het eten. Zou het elke dag zo gaan? Arme Sjaan.

Na de lunchpauze ben ik uitgeput, maar Sjaan zit nog vol energie. Ze geeft me een emmer en een doekje. ‘Maak jij de tafels maar schoon. Dan begin ik in de keuken.’

Ik kijk vol bewondering naar Sjaan. Ze dweilt de vloer, boent het gasfornuis... Ze weet van geen ophouden.

Om vier uur precies is alles keurig netjes en schoon.

‘Ik weet niet hoe je het doet,’ verzucht ik. ‘Jij hoeft echt niet naar de sportschool. Dit werk is topsport.’

‘Tja, alles went,’ zegt Sjaan lachend. Ze schenkt twee grote mokken vol met koffie.

‘Is er nog soep?’ horen we dan achter ons. Een man in pak kijkt zoekend om zich heen.

‘Nee, helaas,’ zegt Sjaan. ‘Alles is al opgeruimd.’

‘Een saucijzenbroodje dan?’

‘Nee, sorry,’ zegt Sjaan weer. ‘De warme happen van vandaag zijn op. Maar ik kan wel even een tosti voor je maken, als je wilt. Dat is zo gebeurd.’

De man klakt geïrriteerd met zijn tong. ‘Laat maar zitten.’

Dan kijkt hij naar mij. ‘Jij bent de dochter van Frans, of niet? Hij zei al dat je hier werkte. Ik ben een collega van je vader.’ Hij steekt zijn hand naar me uit. ‘Frits.’

‘Ik ben Lot.’ Ik glimlach beleefd.

Als Frits wegloopt, zie ik dat Sjaan hem met een frons nakijkt. ‘Wat een bal, hè?’ zegt ze. ‘Hij doet altijd zo uit de hoogte. Tenminste, tegen mij... Bij mensen die hij belangrijk vindt, gedraagt hij zich een stuk aardiger.’

‘Mijn vader heeft weleens over Frits verteld,’ zeg ik peinzend. ‘Ik geloof dat mijn vader hem wel graag mag.’

‘Tja,’ Sjaan haalt haar schouders op. ‘Smaken verschillen, zullen we maar zeggen.’

Die avond hang ik moe in de hangmat in de tuin. Met gesloten ogen schommel ik heen en weer. Het is heerlijk warm in de avondzon. Ik zou zo in slaap kunnen vallen.

‘Telefoon,’ onderbreekt mijn moeder mijn gesluimer. Ze geeft mijn rinkelende mobiel aan.

‘Raad eens?’ tettert de stem van Marleen in mijn oor. ‘Wie gaan er over drie weken naar het Zomergala?’

‘Eh,’ zeg ik verbaasd. ‘Geen idee.’

‘WIJ!’ gilt ze door de telefoon. ‘Ik heb twee kaartjes voor ons geregeld!’

‘Hoe kan dat nou? Ik dacht dat het gala al was uitverkocht?’

‘Klopt,’ zegt Marleen trots. ‘Mijn neef en zijn vriendin hadden kaarten gekocht, maar zij bleken dan al op vakantie te zijn. Toen heb ik ze overgenomen.’

Wauw. Iedereen wil naar het Zomergala! Het gala wordt elke zomer georganiseerd door het Bosbad. Het terras verandert dan in een dansvloer en het terrein wordt prachtig versierd. De muziek schijnt ook fantastisch te zijn! Het is ontzettend lastig om aan kaarten te komen, en ze zijn nog duur ook.

‘Wat goed van je!’ juich ik. ‘Maar ik betaal mijn kaartje gewoon terug, hoor. Volgende week krijg ik mijn eerste salaris.’

‘Laat maar zitten,’ zegt Marleen. ‘Het is alvast voor je verjaardag. Ik heb behoorlijk wat geld gekregen van mijn oma. Dit kon er wel vanaf. En zaterdag gaan we zwemmen, hè? Ik heb Stefan en Karlijn meegevraagd. Ze gaan dit jaar ook niet op vakantie.’

‘Gezellig!’

We boffen dat er dit jaar zo’n leuke groep bij het zwembad is. De meeste klasgenoten zijn weg in de zomer. Maar Marleen is al een weekje weggeweest met haar ouders en wij gaan dit jaar met kerst pas op vakantie.

‘En dat is nog niet alles...’ gaat Marleen verder. Ze laat een verwachtingsvolle stilte vallen. ‘Ik heb Stefan gevraagd of hij David ook meeneemt. Ze zijn vrienden, dus dat doet hij vast wel.’

‘Echt?’ gil ik in de telefoon. ‘Wat goed van je! En, denk je dat hij komt?’

‘Vast wel. Het wordt zaterdag snikheet.’

Blij zak ik even later weer weg in mijn hangmat. Wij gaan naar het Zomergala! Ik ga op zoek naar een mooie nieuwe jurk.

En zaterdag ook nog eens naar het Bosbad. Welke bikini zal ik aantrekken? En wordt het niet eens tijd voor een nieuwe zonnebril?

Dit wordt een topzomer!

‘Hé, luiwammes!’ Bas en Timo stappen de tuin in. ‘Wakker worden!’

‘Luiwammes?’ roep ik verontwaardigd. ‘Ik heb vandaag anders knetterhard gewerkt.’

‘Ja, ja, al goed,’ zegt Bas ongeïnteresseerd. Hij ploft neer op een tuinstoel.

Ook Timo gaat zitten. ‘Ha Lot.’

‘Hallo,’ zeg ik beleefd. Dan sluit ik mijn ogen weer en schommel verder in mijn hangmat.

Ik droom weg bij de gedachte aan David. Ik hoop zo dat hij zaterdag komt. Misschien kan ik mijn handdoek naast die van hem leggen. Of nog beter, hij mag bij mij op mijn handdoek...

‘Jij ook iets te drinken?’ vraagt Bas.

‘Cola graag,’ zeg ik met mijn ogen dicht. ‘En nu een beetje stilte alsjeblieft. Ik probeer te slapen.’

‘Ik vroeg het niet aan jou.’ Bas wendt zich tot Timo. ‘Timo, wat wil je drinken?’

‘Maakt niet uit. Als het maar koud is,’ zegt Timo.

‘Moet lukken.’ Bas loopt naar de keuken, en ik blijf achter met Timo.

Ik voel me een beetje ongemakkelijk. Om de een of andere reden word ik altijd een tikkeltje nerveus van hem. Hij heeft griezelig sturende ogen, waarmee hij dwars door je heen lijkt te kijken. Bovendien is hij me vaak net iets te gevat.

Ik doe voorzichtig een oog open en zie dat Timo naar me kijkt.

‘Kun je stoppen met loeren?’ vraag ik pinnig. ‘Zo kan ik me niet ontspannen. Ga Bas maar even helpen. Hij is in de keuken.’ Ik wapper met mijn hand in de richting van het huis. ‘Dag, dag.’

Timo lacht, maar staat gelukkig wel op. ‘Goed hoor, Lot. Ik ben al weg.’

Tevreden doe ik mijn ogen weer dicht. Waar was ik gebleven? O ja, David op mijn handdoek...

‘Wat voor werk doe je eigenlijk?’

Verstoord open ik mijn ogen. Is hij nu alweer terug?

‘Kantinemedewerker,’ zeg ik kort. ‘Broodjes smeren en zo.’

‘Leuk,’ zegt Timo. ‘Ik ben ook op zoek naar een vakantiebaantje. Bas en ik gaan morgen solliciteren bij het Bosbad. Ze zoeken nog badmeesters.’

‘Echt waar?’ Ik kijk hem verbaasd aan. ‘Daar heeft Bas helemaal niets over gezegd. Moet je daar geen opleiding voor doen?’

Timo knikt. ‘We hebben allebei ons EHBO-diploma gehaald toen we de kleintjes mochten trainen bij het voetballen. Meer hebben we voorlopig niet nodig, zei Gerrit. Je weet wel, die badmeester met die grote snor.’

Ik knik. Gerrit is beroemd. Iedereen die ik ken heeft zwemles van hem gehad.

‘Het lijkt me wel een leuke baan,’ gaat Timo verder. ‘Maar als Bas er niets over heeft gezegd, moet je er maar niet over praten. Misschien wilde hij het liever nog niet vertellen. Je hoort het vanzelf als het echt doorgaat.’

‘Ik hou mijn mond,’ zeg ik.

Dan komt Bas terug met een paar grote glazen cola. Hij zet er ook een bij mij neer. Er drijven drie ijsklontjes in, en een schijfje citroen.

Lekker! Soms valt die broer van mij best mee.